

Miškas ir žmogus: valkas, šiandien, rytoj
Mišky nykimes, žemės grunto erozija, išnykusios
gyvybės rūšys, ozono skyli, šilthamio efektas,
kerkinimų medžiagų naudėdos, radioaktyvumas,
sgislavų kruhos, nuodingosios medžiagos vandenyn,
dirvožemy ore ir maisto produktuose, gresmingas
gyventojų ~~morenų atdegimo~~ dangujimas, — tai vis šiuo dienų
problemos. Perskaicius H. Banahausko "Alykštis"
"šileli" — giesmg miškui, jo grožini — tampa būtina
savas paklausti ir pakvieti pasvarstyti: Ką man
reikia miškas? Ką padarian, kad jam būtų
geriam?

Turbūt labai banalu užintu XXI a. žmogų
klansti: "Ką gero esi padarys miškui?"
Pirma turbt reikty pasiaiškinti, ką miškas
reikia žmogui atlečiam. O jau tada, peržvelgus
miško reikimeis raidę, sugrįžti prie klansimo:
"O ką man miškas reikia šiandien?"

Taip yra Jodel, kad viskas labai pasikeite.
Kažkada seniai miškas žmogui būva viskas: i
namai, sangi buveinė, maisto i kūrybos šaltinis...

Galičiumė ji laikyti tiesiož žmogaus dalimi – nes kitaip, be jo žmogus išgyventų nebūtų sugerbėjamas (ištikymas tai žmogų turitume įvardytu kaip miško dalį. Bet šis temų ats jau paliskelė ramybėje).

Panači viskas kertesi. Kick ~~velian~~, Keiciantis žmonių gyvenimo būdui, tradicijoms, miškas tampa svarbus savo teikiama vardo, strategine bei estetine prasme. Ir dabar yra taip, nors galčiumė iš pasigimytų – ne dažnas vis dar einančių miškų uoganti, gyvanti... Gal tik nubėgame jų pamiskę, su draugais pasedime, pasilinksminame, šunkiškės paliekam...

Yra kaip yra. Miškas pamintas, negubiamas...

Stūgso savo horizonte tarsi nepazūstomas...

Norin pasigilioti, kodėl taip yra. O gal mes iš tiesų miško nepazūstame? Yuk dažnai sakoma kad "bijai, kol nepazūsti"... Ir kaip vis dėlto?

Man pačiai teko matyti, kaip 4 metukų vaikas, didmiestysti argas, jų miškų kneigas, visas pasikeite. Yam nerimą keli i raminantis medžių ošimai,

ir ta svaiginanti miško didybė... Nežinau, turbt A. Baranavskas ^{kerste} grabe vartasi...

Norin pabrežti, kad kai sakau "miškas" – omenyje turin qantą. Tiesiož miškas man simboliuoją visą gamtą, tai pati antentistkiansig qantos dalis – medžių bendrija... Tarsi miestai...

Žmogaus iš qantos ryšys yra šis laiku problema. Dėl tokio abejingumo, keltas turbt ir įvairios technologijos, galybė butinių priemonių, lengvinančių žmogaus darbą, žmogus prikaustomas prie jų (prz., kompiuterio), tampa ~~ek~~ priklasonsomas nuo jų... Taip ką nors keisti tampa jam per sudėtingą žmogus savęs kitokius jam neįsivaizduojančius, neherančius.

Negalin imti i teigti, jog čia kaltai visa elektronika, visa, kas lengvinia žmogaus protinių fizinių darbų... Tai sasiskinė jis pats... Kodėl? Todėl, kad per amžius kertesi poreikiai, interesa... Vadinas, visa, kas dabar yra, sulenkta savo noru, savo labui. Taip sugrįžojo pats žmogus. Kaltų mes taip i neradime... O iš suradus, apkeltinus, nicks nepakis. At gal būsin labai

tiesmukisika i netolerantiska, bet as manas, kad esama padetis reikalauja kažkog keist; h as sinlyčian - žmogus) gavtos suvočing. Žmogus vel turėtų suvočti, kokia gavite yra svarbi. Minkes mums turėtų nėpti ne tik tiek, an den pakalbos popierini, narijai kidei, kompiuterio stalui...

Negalim prognozuoti, kas bus ateity. Ar žmonės "grįžti miške", ar paprasčiausiai nėks nepasiukei... O gal den medicime & pasivaikečiot į mišką? Pakeliskime sav virtoaly pasivaikečiojimą po interneto forumų; tikrą, gyvyg, apčiuopiamą gavimą?

Kas yra mūsy vertybė? Kas už ką svarbiaus?

Tema suformuluota gerai iš anksto
jų būgik gerai atsako. Šiuo kur yra net logiškas sąsiūlymas, išdėstymas, bet šiaip tektas gana nuoseklus. Jęzanga, dėstymas yra, bet pabaiga netekia. Šiaip išpučius tiks, kad nasiūlys nusigfas užlaukiant, o parasiūlius net neperstaungtas. Nors netruksta iš ignoracijos minčius, tačiau pastebėjimus. Manau, atmanus parasyss turėtų bent perstaungti, tačiau paže. Pažymys 8